

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Провадия , 13.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, II-РИ СЪСТАВ в публично заседание на първи септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елена Ив. Стоилова

при участието на секретаря Н. Т. С.
като разгледа докладваното от Елена Ив. Стоилова Гражданско дело № 20213130100485 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от М. Д. ИВ., ЕГН ***** с постоянен адрес: град Провадия, улица *** срещу ОД на МВР - Варна с адрес: град Варна, улица „Цар Калоян" № 2.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основава исковата претенция:

Твърди се, че ищецът е бил арестуван от полицейските органи без да му е връчена заповед за задържане в 23.30 часа на 30.11.2017 година. Арестът е извършен във вилна зона в град Варна по пътя за село К., като в 01.00 часа на 01.12.2017 година му били поставени белезници на ръцете и бил качен в полицейска кола в 01.45 часа на 01.12.2017 година без да му е предоставена незабавна и адекватна информация за основанието и причините за задържането и поставянето на белезници на ръцете му.

Твърди се, че с влязло в сила решение по гражданско дело № 269/2020 година на Районен съд – Провадия е признато, че осъществено на 30.11.2017 година задържане е в нарушение на установените в чл. 5, §1 ЕКЗПЧОС гаранции, тъй като на арестувания не са съобщени основанията и причините за задържането му.

Твърди се, че съгласно влязло в сила решение на Административен съд - Варна по административно дело № 3540/2018 година използването на белезниците от полицейските органи срещу М. Д. ИВ. преди да му е връчена заповед за задържане за времето от 01.00 часа до 01.45 часа на 01.12.2017 година в местността „С." по пътя за село К. е незаконосъобразно, но не можело да се направи извод за унижение на ищеца, тъй като на мястото нямало други лица освен полицейските служители, а освен тава и на другите две задържани лица били

сложени белезници.

Съгласно влязло в сила протоколно определение от 16.04.2019 година по административно дело № 3540/2018 година, съдът приема и прилага за сведение писмените доказателства в наказателна преписка по бързо производство № 1730/01.12.2017 година. В наказателната преписка по бързо производство № 1730/01.12.2017 година се твърди, че има данни, че на мястото е имало и цивилни лица - това били трите арестувани по случая лица, двама униформени полицаи, един цивилен разследващ полицаи, едно цивилно вещо лице и две цивилни поемни лица.

Твърди се, че от свидетелските показания на свидетеля Х. Л. Х.в от 19.03.2019 година по административно дело №3540/2019 година, става ясно, че на едно от задържаните лица не били поставени белезници, поради физически недъг и че задължително на задържани лица по ЗМВР се поставят белезници.

Твърди се, че в случая става въпрос за лице, за което има данни в наказателното бързо производство № 1730/01.12.2017 година, че е категоризиран с ТЕЛК решение с 96 % инвалидност по рождение с детска церебрална парализа. Това е М. А. М., който имал физическо увреждане на дясната си ръка. Според ищеца вероятно това увреждане не позволява да му бъдат поставени белезници на дясната ръка, но не и на лявата. Можело е в случая да се закопчее дясната му ръка за лавата ръка на единият от полицаите. Иначе лицето може да избяга или да вземе една щанга от колата и да нарани някого или да попречи на разследването. Можело е да му сложат и пранги на краката, защото краката му са здрави.

Твърди се, че в случая е налице дискриминация на лицето М. Д. ИВ., който се намира в лично положение на задържан по ЗМВР, но понеже не е с физическо увреждане, му се поставят белезници на ръцете, и така е бил дискриминиран на признака лично положение, спрямо другото задържано лице по ЗМВР М. А. М., срещу което не са използвани никакви помощни средства, защото е с физическо увреждане. Ищецът се почувствал унижен, че му поставили белезници.

Ищецът иска да се установи в отношенията на М. Д. ИВ. и ОД на МВР - Варна, че в 23.30 часа на 30.11.2017 година е бил задържан по ЗМВР и в тази връзка срещу него били използвани помощни средства и му поставили белезници на ръцете в 01.00 часа на 01.12.2017 година в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., като по този начин е осъществена дискриминация по признака лично положение, защото е лице без физическо увреждане, спрямо лицето М. А. М., който също е бил в лично положение на задържан в 23.30 часа на 30.11.2017 година по ЗМВР, но срещу него не били използвани никакви помощни средства в 01.00 часа на 01.12.2017 година в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., защото е лице с физическо увреждане.

Иска се осъждане на ОД на МВР - Варна да изплати на ищеца сумата в размер на 1000 лева ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда за причиненото чувство на унижение от дискриминацията на признака лично положение.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника.

В него твърди, че предявения иск е допустим, но неоснователен.

Твърди, че спрямо ищеца не са прилагани действия от страна на полицейски служители от ОД МВР – Варна, които да са довели до дискриминация по признак лично положение спрямо същия. Твърди се, че при задържането на ищеца, полицейските служители стриктно са спазвали разпоредбите на ЗМВР по отношение прилагането на принудителната мярка задържане на лице и използването на помощни средства. При изпълнение на вменените им правомощия, полицейският орган е действал в условията на оперативна самостоятелност и с оглед преценка на реалната фактическата обстановка и поведението на задържаните лица е преценил на кой от тримата задържани да се поставят белезници. Твърди, че лице с вроден недъг, който го прави по-трудно подвижен, не може да предприеме действия да избяга и да се укрие от полицейските органи, поради което правилно на същият не се поставени белезници. Искане се отхвърляне на предявените иски и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът не се явява, в писмена молба поддържа предявените иски и моли да бъдат уважени. Ответникът чрез процесуалният си представител изразява становище за неоснователност на предявените иски, моли да бъдат отхвърлени и да му се присъдят разноски.

СЪДЪТ, след като взе предвид представените по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от **фактическа страна**:

От Заповед за задържане на лице; протокол за личен обиск на лице; декларация на М. Д. ИВ. и заверени копия на документация по задържането на М. Д. ИВ. и М. А. М. **се установява**, че със заповед № 439зз-1682/01.12.2017 г. ищецът е задържан на 30.11.2017 г. в 23.30 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР поради наличие на данни за извършено престъпление като е бил настанен в помещение за временно задържане на Трето РУ – Варна. Непосредствено преди издаване на заповедта, М.И. е подписал декларация, с която е удостоверил, че е запознат с посочените в нея права и изрично е заявил, че не желае да ползва адвокат по негов избор и за негова сметка или служебно назначен такъв по Закона за правната помощ, че няма медицински проблеми и не желае медицински преглед, че не желае член на неговото семейство или друго лице да бъдат уведомени за задържането. Удостоверил е, че няма нужда от специална хранителна диета и е запознат с правото му на свиждане и получаване на пратки. Заедно с това е извършен личен обиск на М.И., за което е съставен протокол от същата дата, съгласно който от него са иззети мобилен телефон, 3 бр. секретни ключове и портфейл, като с разписка от 01.12.2017 г. същият е получил обратно вещите си без липси и повреди при освобождаването му в 17:00 часа на същата.

Със Заповед № 4933з-1683/01.12.2017г. е задържан М. А. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за притежаване на наркотични вещества. На А. е извършен личен обиск и същия е попълнил декларация, с която е удостоверил, че е запознат с посочените в нея права и изрично е заявил, че не желае да ползва адвокат по негов избор и за негова сметка или служебно назначен такъв по Закона за правната помощ, че няма медицински проблеми и не желае медицински преглед, че не желае член на неговото семейство или друго лице да бъдат уведомени за задържането. Вещите на А. са върнати при освобождаването му от ареста.

От материали по БП № 1730/2017 г. по описа на Трето РУ ОДМВР Варна **се установява**, че БП № 1730/2017 г. по описа на Трето РУ при ОД на МВР Варна е било водено срещу М. А. М. за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 5 от НК и че делото не е било водено срещу М. Д. ИВ. и на същия не е предявявано обвинение. Бързото производство е било започнато на 01.12.2017 г. и на съдът е служебно известно, че е прекратено с постановление на РП – Варна на основание чл. 199 и чл. 357, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

От решение № 202/07.08.2020 г. по гр.д. № 269/2020 г. по описа на РС Провадия **се установява**, че делото е образувано по искова молба от М. Д. ИВ., ЕГН *****, подадена чрез пълномощника му Д. ИВ. П., негов баща, против Върховен административен съд – гр. София, с която е предявен осъдителен иск с правна квалификация чл. чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗОДОВ. С решението си по делото съдът е отхвърлил иска, предявен от М. Д. ИВ., ЕГН *****, с адрес: гр. Провадия, ул. *** против Върховен административен съд – гр. София за заплащане на сумата 2000 лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на постановено решение № 16776/10.12.2019 г. на ВАС по адм. дело № 3391/2018 г., ведно със законната лихва от предявяването на иска в съда – 06.03.2020 г., до окончателното изплащане. Решението по делото е влязло в сила.

От решение № 908/07.05.2019 г. по гр.д. № 3540/2018 г. по описа на Варненски Административен съд **се установява**, че М.И. е предявил иск срещу Областна дирекция на МВР по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за сума в размер на 500 лева – обезщетение за неимуществени вреди в резултат от незаконосъобразни действия на полицейски органи при поставяне на белезници преди връчване на заповед за задържане за времето от 01 часа до 1:45 часа на 01.12.2017г. в местност „С.“ по пътя за с.К.. Предявеният иск е отхвърлен.

От протоколи от проведено заседание на 19.03.2019 г. от адм.дело № 3540/2018 г. по описа на Административен съд Варна; протокол от проведено заседание на 16.04.2019 г. от адм.дело № 3540/2018 г. по описа на Административен съд Варна **се установява**, че на 19.03.2019г. и на 16.04.2019г. са проведени открити съдебни заседания по адм.дело № 3540/2018 г. по описа на Административен съд Варна, на които са разпитвани свидетели и е даден ход по същество на делото.

Предвид така установеното от фактическа страна, СЪДЪТ формулира следните изводи от правна страна:

Предявени са следните искове:

- установителен иск по чл.71, ал.1, т.1 от ЗЗДис. с искане да се установи в отношенията между страните, че е извършен акт на дискриминация по признака лично положение - лице без физическо увреждане от ответника чрез негови служители към М. Д. ИВ. с ЕГН ***** като на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К. са му поставени белезници на ръцете, тъй като е бил задържан по ЗМВР, а на лицето М. А. М. с ЕГН *****, който също е бил задържан по ЗМВР не са поставени белезници на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., тъй като е бил с физически увреждания.

- осъдителен иск по чл.71, ал.1, т.3 от ЗЗДис. с искане да бъде осъден ОД на МВР - Варна да изплати на ищеца сумата в размер на 1000 лева ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - чувството на унижение от извършен акт на дискриминация от ответника чрез неговите служители по признака лично положение - лице без физическо увреждане към М. Д. ИВ. с ЕГН ***** като на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К. са му поставени белезници на ръцете, тъй като е бил задържан по ЗМВР, а на лицето М. А. М. с ЕГН *****, който също е бил задържан по ЗМВР не са поставени белезници на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., тъй като е бил с физически увреждания.

В тежест на ищеца е да докаже, че на 30.11.2017г. в гр.Варна е бил задържан по ЗМВР и срещу него били използвани помощни средства и му поставили белезници на ръцете в 01.00 часа на 01.12.2017 година в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., като по този начин е осъществена дискриминация на признака лично положение, защото е лице без физическо увреждане, спрямо лицето М. А. М., който е лице с физически увреждания; да докаже, че се е почувствал унижен и засегнат от извършената дискриминация спрямо него т.е. че е претърпял неимуществени вреди.

Ответната страна, няма факти по отношение, на които да носи доказателствена тежест.

На основание чл.146, ал.1, т.3 и т.4 от ГПК съдът е определил за безспорно между страните, че на 30.11.2017г. в гр.Варна ищецът е бил задържан по ЗМВР и срещу него били използвани помощни средства и му поставили белезници на ръцете в 01.00 часа на 01.12.2017 година в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., че М. А. М. има заболяване детска церебрална парализа.

Дискриминация представлява всяко неравно третиране и отношения към хората в зависимост от някакъв признак, който те притежават или не притежават, при което им се дават или отнемат дадени права, задължения и възможности. В чл.4, ал.1 от ЗЗДис. е забранена всякакъв вид дискриминация – „... пряка или непряка, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.“.

В случая ищецът твърди, че е срещу него е извършен акт на дискриминация на личен признак - лице без физически увреждания спрямо М. М., който е лице с физически увреждания като на ищеца са поставени белезници, а на М. не са поставени белезници на 01.12.2017г. в гр.Варна.

От събраните по делото писмени доказателства и е обявено за безспорно между

страните, че на 30.11.2017г. в гр.Варна в местността „С.“ по пътя за село К. ищецът и М. А. М. са били задържани по чл.71, ал.1, т.1 от ЗМВР, за което са издадени заповед № 4393з-1682/01.12.2017 г. и Заповед № 4933з-1683/01.12.2017г. като на ищеца са поставени белезници на ръцете в 01.00 часа на 01.12.2017 година

Съдът намира, че в случая не е извършен акт на дискриминация спрямо ищеца като са му поставени белезници. Между страните е обявено за безспорно, че М. М., на който не са поставени белезници при задържането му страда от заболяване „детска церебрална парализа“. В резултат на това заболяване полицейските органи не са имали възможност да му поставят белезници на ръцете, които са били физически увредени. Следва да се има предвид разпоредбата на чл.6, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на Министерството на вътрешните работи, според която използването на физическа сила и помощни средства е в зависимост от конкретната обстановка, характера на нарушението на обществения ред и личността на правонарушителя. В случая личността на М., който е лице с физически увреждания не е налагала използването на помощни средства белезници при задържането му. Според чл.7, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г., използването на белезници има за цел да ограничи възможността за движение на крайниците на правонарушителя. В случая самото заболяване на М. ограничава неговите движения и при задържането му не се е наложило поставяне на белезници. Предвид гореизложеното съдът намира, че спрямо ищеца не е извършен акт на дискриминация като са му поставени белезници на 01.12.2017г. при задържането му и предявеният установителен иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Предявеният осъдителен иск също се явява неоснователен, тъй като неговата основателност зависи от извършване на акт на дискриминация спрямо ищеца и претърпяване на неимуществени вреди от този акт. В мотивите по-горе съдът изложи, че в случая спрямо ищеца не е извършен акт на дискриминация като на 01.12.2017г. в гр.Варна са му поставени белезници, съответно не са налице и неимуществени вреди. Поради това предявеният осъдителен иск следва да бъде отхвърлен.

Ответникът е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, но такова не се дължи, тъй като на основание чл. 75, ал. 2 от ЗЗДискр, за производствата по този закон не се заплащат държавни такси, а разноските са за сметка на бюджета на съда.

Мотивиран от така изложените съображения, Провадийски районен съд:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният установителен иск с правно основание по чл.71, ал.1, т.1 от ЗЗДис. от М. Д. ИВ., ЕГН ***** с постоянен адрес: град Провадия, улица *** срещу ОД на МВР - Варна с адрес: град Варна, улица „Цар Калоян“ № 2 с искане да бъде установено в отношенията между страните, че ответникът чрез своите служители е извършил акт на дискриминация по признака лично положение - лице без физическо увреждане към М. Д. ИВ. с ЕГН ***** като на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К. са му поставени белезници на ръцете като задържан по ЗМВР със Заповед № 4393з-1682/01.12.2017 г., а на лицето М. А. М. с ЕГН *****, който също е бил задържан по ЗМВР със Заповед № 4393з-1683/01.12.2017 г., не са поставени белезници на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., тъй като е бил с физически увреждания.

ОТХВЪРЛЯ предявеният осъдителен иск по чл.71, ал.1, т.3 от ЗЗДис. от М. Д. ИВ.,

ЕГН ***** с постоянен адрес: град Провадия, улица *** срещу ОД на МВР - Варна с адрес: град Варна, улица „Цар Калоян“ № 2 с искане да бъде осъдена ОД на МВР - Варна да изплати на ищеца М. Д. ИВ., ЕГН ***** сумата в размер на 1000 лева ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - чувството на унижение от извършен от ответника чрез неговите служители акт на дискриминация по признака лично положение - лице без физическо увреждане към М. Д. ИВ. с ЕГН ***** като на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К. са му поставени белезници на ръцете, тъй като е бил задържан по ЗМВР със Заповед № 439зз-1682/01.12.2017 г., а на лицето М. А. М. с ЕГН *****, който също е бил задържан по ЗМВР със Заповед № 439зз-1683/01.12.2017 г., не са поставени белезници на 01.12.2017 в град Варна в местността „С.“ по пътя за село К., тъй като е бил с физически увреждания.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____